

Beköszöntő

Nem volt könnyű! – ezzel a tömör mondattal (vele egy, a Tisztelt Olvasó által persze egyáltalán nem hallható mély sóhajtással), a következő nem éppen derűs gondolatokkal tudnám csak jellemezni a mögöttnök álló esztendő. A gazdaság minden szektorát a kormányzat számára meglepetésszerű erővel (de miért is volt ez olyan meglepetésszerű??) megtámadó válság padlóra küldte az egészségügyet is. Míg a GDP várhatóan 7% körül csökken idén, addig a szektort 2008-hoz képest nominálértéken (!!) 8,5, reálértéken a 7%-os infláció mellett még ennél is nagyobb veszteség érte, amelyen kismértékben tud csak segíteni a szakmai szervezetek által kiharcolt 1,5%-nyi többletforrás, amely a módosított előirányzathoz képest érkezik október és december hónapokban a „leharcolt” intézményrendszernek. A válság hatását tehát képtelen volt az egyébként (állítólag) pénzügyileg nem sebezhető ország tompítani, tehetetlenül állunk jobb időkre várva.

Az egészségügy számára ez azért volt különösen fájdalmas, mert 2006 és 2008 között teljesítette a konvergencia programban „rá kiosztott” feladatokat. 2009-re konjunktúrát, fejlődést reméltünk a 3 szűk esztendő után. Valószínűleg ebben reménykedtek a kórházakat működtető magántulajdonú cégek is: azonban a helyzet tarthatatlanságát jól mutatja e cégek csődje és kivonulása a piacról, amelyet elősegített a gazdasági társaságokat bevételeik nagyjából 7%-os mértékét elérő, diszkriminatív finanszírozási hatás 2007-ben és 2008-ban. A rendszerváltozás óta regnáló kormányok által mindvégig dédelgetett „szektorsemleges finanszírozás” elve vált köddé ezzel az elmúlt időszakban. „Gazdasági társaság, majd megoldja” – gondolhatta a kormányzat. A versenyhátránnyal, az ezáltal kiváltott feszültséggel, a semmibe tűnt üzleti tervekkel senki nem foglalkozott. A levont konklúziók: 1. Bolond aki az egészségügybe investál. 2. Ez egy következmények nélküli ország.

Kínálkozott azonban egy történelmi lehetőség, az uniós források beérkezése. Félő azonban, hogy ezeknek a forrásoknak az allokációja messze elmarad majd az optimálistól. Az integráció, struktúramódosítás, összevonás és szerepmegosztás, régiós együttes pályázás helyett kórházi, rendelőintézeti struktúrára kiírt pályázatokon, épített infrastruktúrába (betonba) döntünk majd forrásokat. Ha valaki, akkor az építőipari lobbij jól jár, kevésbé az ellátórendszer... Egy ütőképes struktúra az ellátó hálózatok kialakulását, a betegutak „tisztítását”, az egy helyen, centrumokban rendelkezésre álló széles ellátási spektrumok, teammunka kínálta előnyök kiaknázását kívánná meg, ezzel szemben az intézmények további szegregálódása, individualizációja valósul meg. Senki nem gondolja végig, miként csökkenhetnének a beruházások nyomán az üzemeltetési költségek, ezzel hogyan növekedhetnek majd az egészségügyi dolgozók bérezésére rendelkezésre álló források (amelyek ma botránnyosan alacsonyak). Más módon ugyanis nem növekedhetnek... Ahogyan arra sem gondolt senki, miként lesz szakorvos a kistérségi járóbeteg szakrendelőben, milyen lesz ezeknek az intézményeknek az eltartó képessége. Mindegy, az még messze van, avagy aprés moi le déluge! Szóba sem kerül, hogy inkább a tömegközlekedést és a betegszállítást kellene talán fejleszteni, nem a rendszer szétaprózódottságát növelni...

No, de félre ti sötét árnyak, nézzük az Óév mérlegének pozitív oldalát! Talán a reménytelen helyzet hozta elő – és rendkívül pozitívnak tekinthető, – hogy a szakmai szervezetek ezidáig példátlan módon összefogtak, és képesek voltak közös álláspontot képviselni a kormányzati megszorításokkal szemben, a reménytelen finanszírozási helyzetben. A Magyar Kórházszövetség, az EGVE, a Medicina 2000, a Stratégiai Szövetség a Magyar Kórházakért Egyesület és az Egyetemi Klinikák Szövetségének egységét mindeztidáig nem sikerült megbontani, és azt remélhetjük, hogy az intézményrendszert megjelenítő civil szervezetek valóban (nagy)politika mentesen képesek a későbbiekben együttműködni az ágazat társadalmi helyzetének javításáért. Az elért – igaz még igen szerény, – siker mindenképpen bizakodóvá tesz bennünket ez irányba.

Az is elképzelhető továbbá, hogy a jelen világunkat irányító fiskális szemléleten is sikerült némi részt ütni ebben az esztendőben! Látva a gazdaság siralmas állapotát, a csökkenő GDP-t, -amelyben „benne van” az egészségügyi ágazat visszafogásának a hatása is, – vezető közgazdászok kezdték felismerni, hogy a további csökkentés már káros a nemzetgazdaságra, mind az egészségipar GDP kibocsátása, mind a GDP-t előállító magyar lakosság humán erőforrásának károsodása miatt. Ennek a szemléletnek a terjedéséhez derekasan hozzájárult a témában idén elkészült, és széles szakmai publicitást kapott összegzés, és az ezt követően megindult lobbitevékenység.

Végül ami az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapját illeti: szerkesztőségünk 2009-ben töretlenül folytatta közösségformáló munkáját, fórumot biztosítva az ágazat felelős szereplőinek a legjobb megoldások közreadásához. Ebben a tevékenységünkben következő seregszemlénk, a IX. Kontrolling Konferencia biztosít lehetőséget az érdeklődőknek 2009. december 11-én. Sikeres konferenciát kívánok Szerkesztőségünk nevében minden kedves Résztevőnek!

*Dr. Pásztélyi Zsolt
felelős szerkesztő*